

ARNES I DRAGONS

Em trobava escarxofat al sofà veient les notícies –es veu que s’havia escapat de la presó l’arqueòleg i lladre fi Günter Safanòria–, quan em va caure al cap un dragó que perseguia una arna peluda. Alhora va entrar un ratpenat per la finestra. Vaig deixar anar un esgarip de fàstic, em vaig espolsar del cap la bestiola i, immediatament, em vaig tancar a la cuina; però allí em vaig trobar un ratolí i un escarabatot que bregaven per un bocí de formatge. Em vaig enfilem a un tamboret.

–Renills de pollastre!

Sí, estic acostumat a les anacondes, els cocodrils i les feres salvatges... però en el seu hàbitat! Al meu territori no suportem les bestioles!

En aquell precís moment va sonar el telèfon. Aleshores, tot recordant quan vaig lluitar cos a cos amb un centpeus que havia sortit de sota una catifa, em vaig armar de valor i em vaig atrevir a obrir la porta. El ratpenat, l'arna i el dragó se'm van quedar mirant sorpresos, però tot seguit van continuar perseguint-se com gat i gos.

–Barracudes amb tanga!

I, com vaig poder, vaig desplaçar-me fins a enxampar l'auricular...

–Casa de bojós, digui'm...?

Quan vaig penjar el telèfon, em vaig quedar amb la boca oberta... L'arna ho aprofità per ficar-s'hi a dins. No podia creure'm el que m'havien contat! Vaig empassar-me l'arna sense fer escarafalls, tenia el cap a una altra banda... Havia d'anar al Tirol. Havien vist un monstre marí en un llac dels Alps.

–Big Foots esquilats!

LA LLEGENDA DE SANT BRAULÍ AQUÀTIC

Jo no creia ni en ietis ni en monstres del llac Ness. Aquelles criatures de pa sucats amb oli només servien per atemorir babaus o per fer passar el temps als ganduls. L'únic monstre que havia vist a la meva vida era l'oncle Tomeu, que tenia el nas de patata i les orelles de punxa... això sí, era un tros de pa. Ara, tanmateix, havia d'investigar quina mena de bestiola

entremaliada espantava la quitxalla en aquell llac perdut dels Alps tirolesos.

Quan vaig arribar a la població més important de l'indret, faltaven pocs dies per celebrar una tradició popular. El jovent es capbussava per besar la imatge submergida del sant local: sant Braulí Aquàtic, que es trobava en una ermita negada. A hores d'ara, però, la por al saure marí feia que ningú no fiqués els peus al llac.

–Fures empicades! Un sant passat per aigua? –vaig dir tot esbatanant els ulls.

Aleshores, el batlle, que m'havia rebut, va fer cara de: «ho explicaré un cop més a un pixapins de ciutat», i em va contar una llegenda.

Antigament aquesta contrada no tenia església. Per contra, un noble molt ric i molt creient, anomenat Guerau el Got, volia construir-se un temple per resar-hi ell sol. La gent de la contrada, indignada, va protestar al bisbe. I aquest li ho va prohibir: «Déu és de tothom!».

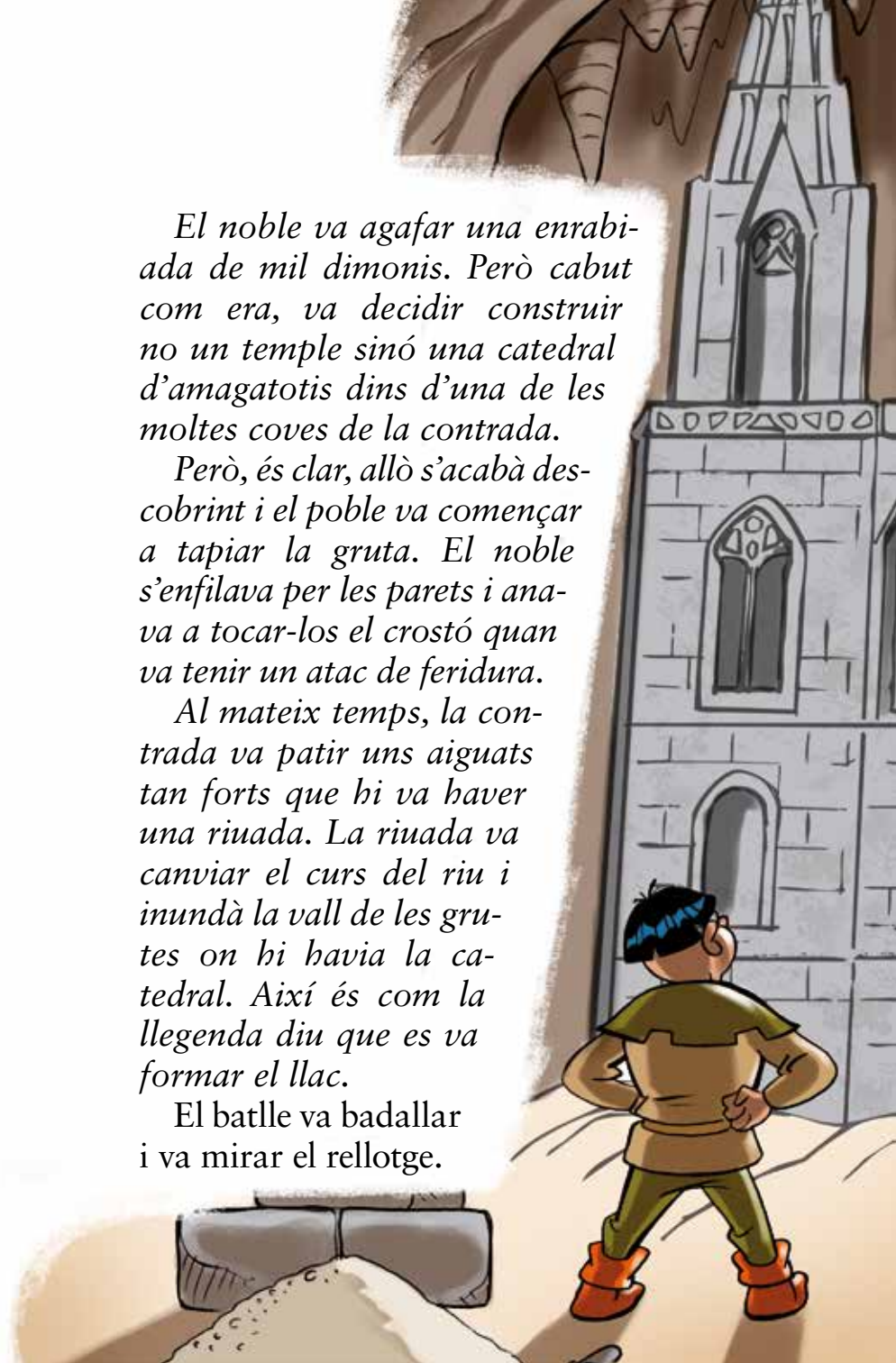
El batlle continuà parlant amb una cantarella monòtona.

El noble va agafar una enrabiada de mil dimonis. Però cabut com era, va decidir construir no un temple sinó una catedral d'amagatots dins d'una de les moltes coves de la contrada.

Però, és clar, allò s'acabà descobrint i el poble va començar a tapiar la gruta. El noble s'enfilava per les parets i anava a tocar-los el crostó quan va tenir un atac de feridura.

Al mateix temps, la contrada va patir uns aiguats tan forts que hi va haver una riuada. La riuada va canviar el curs del riu i inundà la vall de les grutes on hi havia la catedral. Així és com la llegenda diu que es va formar el llac.

El batlle va badallar i va mirar el rellotge.

El poble va començar a proclamar que allò era obra de sant Braulí, que els protegia.

El noble es recuperà anys més tard i, enfurismat com un boig, va deixar anar el drac que tenia tancat a les masmorres del castell perquè perseguís la gent del poble.

Una vegada més, sant Braulí va fer acte de presència i va foragitar el monstre tot fent el senyal de la creu. El noble va morir al cap de poc per tots aquells disgustos. Des d'aleshores, tothom va viure tranquil.

L'home va prosseguir xerrant amb els ulls gairebé tancats.

En record del miracle de sant Braulí, se li erigí una ermita arran d'aigua on es venera una imatge magnífica del sant.

Fa un segle, desgraciadament, les aigües van pujar i la van submergir. Des d'aleshores, és costum que, un cop l'any, el jovent es capbussi per besar la imatge del sant que va salvar-nos del drac...

El batlle m'havia explicat tot allò com si fos el guia avorrit d'un museu.

–Aquest és l'origen de la nostra tradició –va enllestir.

Em vaig gratar el cap.

–Doncs ara sembla que el drac ha tornat... –vaig dir, irònic.

Tot d'una, l'home va semblar desparat, em mirà fixament amb els ulls esbatacats, com si hagués vist el fantasma de Guerau el Got ballant *reggaeton*, m'agafà del braç i em va preguntar ben seriosament:

–Ens deu haver abandonat sant Braulí Aquàtic...?

